

som er i sin Vorden. Statsbanerne oplyser, at Afstanden mellem disse Baner er fra 17 til 20 km, altsaa i Gennemsnit omtrent 2½ Mil. Gennem denne Strimmel foreslaar man nu, at en Bane skal bugte sig ud og ind i henimod 3½ Mils Længde indtil Varde. Jeg har aldrig set noget lignende. Jeg har siddet i Rigsdagen i mange Aar og har haft med mange Jernbaneforslag at gøre, men et saa — ja, jeg vil ikke betegne det nærmere, men jeg synes, at et saadant Forslag er meningsløst, og jeg har, som sagt, aldrig kendt Mage til det. Jeg synes, at Generaldirektørens Bemærkninger herom er meget rigtige. Jeg var derfor, da jeg hørte Niels Møllers Fremstilling, meget hurtig klar over, at denne Bane jo var umulig, og jeg gik saa ind i Udvalget og forestog, at man i Stedet for Varde skulde sætte Tistrup, og jeg gav saa de Oplysninger, som jeg havde faaet, og som forøvrigt ogsaa findes i Hodde-Tistrups Sogneraads Skrivelse. Jeg havde den Glæde, at der ikke faldt en eneste Bemærkning i Landstingsudvalget imod mit Forslag, alle Medlemmer, ogsaa det ærede Medlem her ved Siden af (Villars Lunn), var hurtigt paa det rene med, at det var det eneste rigtige at lade Banen gaa lige over til Tistrup, og det var saa vedtaget med det samme i Udvalget uden nogen videre Forhandling. Jeg skal end ydermere anføre en Ting som Vidnesbyrd om Udvalgets bestemte Tilslutning. Denne Bane blev senere ved Slutningen af Udvalgets Forhandlinger nævnt, da vi skulde til at gøre endelig Indstilling — thi det Forslag, vi havde under Behandling, omfattede ikke alene denne Tistrup—Grindsted-Bane, men foruden 12 Statsbaner, tror jeg, jeg husker det ikke saa nøje, omfattede Forslaget 51 Privatbaner. Nu var Stillingen den Gang den, at da det var i April og Maj, vi forhandlede om Sagen, skulde vi gerne være færdige med Forhandlingerne mellem Tingene om Banerne, naar vi var færdige i Landstinget, saaledes at vi, naar Loven kom over i Folketinget, var sikre paa, at den blev vedtaget i Folketinget, som den forelaa herfra. Dette stiledes vi efter, og derfor tog vi Hensyn til mulige Uoverensstemmelser med Folketinget, saa vidt vi kunde, vi tog altsaa Hensyn til forskellige Ting. Jeg nævnte saa blandt andet ved Slutningsbehandlingen af Forslaget, at man kunde jo for at faa Fred med Hensyn til det Røre,

der var i Folketinget angaaende Varde—Grindsted og Varde-Tistrup, sætte „enten” Tistrup „eller” Varde, men det protesterede Udvalget straks enstemmigt imod, det vilde man ikke have. Der skulde staa Tistrup. Nuvel, sagde jeg og takkede for den stærke Tilslutning, og saa blev det Tistrup. Det blev enstemmigt vedtaget i Udvalget, gik herover i Landstinget og blev enstemmigt vedtaget i Landstinget, ikke en Røst hævede sig derimod, og saa gik det over i Folketinget og blev ogsaa enstemmigt vedtaget der, saa vidt jeg husker.

Naar man taler om Sagens Forhistorie, er der en Ting, man endelig ikke maa springe over, og det er dette, at fra det Øjeblik af, at Loven er vedtaget i begge Ting og stadfæstet af Hans Majestæt Kongen, er der ikke længere Spørgsmaal om enten—eller, saa er den vedtaget, og saa er den Lov. Tidligere kunde man forhandle om „enten” Tistrup „eller” Varde, men efter at Loven er vedtaget og stadfæstet, maa en saadan Forhandling høre op. Tistrup Kommune har ligesom de øvrige 50 Baners Kommuner lovlig Ret til at søge Koncession paa de nævnte Jernbaneanlæg indtil den 1. April 1925, og ingen Magt i Verden har Lov til at tage denne Ret fra dem. Jeg kan ikke se rettere, end at dersom man gør noget andet, er det Lovbrud, saa forsør man sig imod, hvad der er gældende Ret. Ja, man siger som saa, de kan ikke skaffe Pengene, men hvem kan sige det? Foreligger der noget Vidnesbyrd i saa Henseende, er der nogen, der har Ret til at sige, at de skal kunne skaffe Pengene i Løbet af 1—2—3—4 Aar, og hvis de ikke skaffer Pengene i Løbet af faa Aar, tager vi Retten fra dem og giver den til en anden. Er det forsvarligt — jeg vil ikke en Gang sige moralsk — men er det juridisk forsvarligt? Hvem ved nemlig, at de ikke kan skaffe Pengene? Jeg tror, at de med Lethed kan det, og jeg skal sige, hvorledes jeg kommer til den Tro. Jeg vil nævne en Ting, som jeg finder usmagelig. Der blev straks sat en Agitation i Gang, efter hvad Rygtet fortæller, i de paagældende Sogne, navnlig i Ansager Kommune, saa vidt jeg ved, om ikke at give Tilskud til Tistrup, idet man nemlig havde Haab om, at hvis det blev forhindret, at Tistrup kunde give det fornødne Tilskud, skulde man nok faa Varde-Banen gennemført alligevel. Denne usmagelige Agitation har ogsaa haft Ind-